

ΓΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΜΙΑΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΟΥΓ'ΙΝΣΤΟΡ

Σας έπιζε να βοηθήτε ποτέ σε χορεύσιμο χορό ;
Σ' ένα τέτοιο χορό πρωτογνώρισα τον Έλιμο.

Σήμερα με την γιορταστική ανηθεια, ήρθε ένα Σάββατο, το Σήμερα για ένα χορό, και έτσι άρχισε ο σύνδεσμος μεταξύ μας.

Ο Έλιμο μ'ε πλησίασε με ορμηισμό. Αφού τον ούσχηρα στην οικογένειά μου, η μητέρα τον παρεκάλεσε να δεχθώ ή να φάω μαζί μας.

Μετά το φαγητό, πληρώθηκαμε όλοι μαζί στα χοράφια του πατέρα, ποίταν ο πιο πλούσιος χιματάς του χωριού.

Ο Έλιμο μου μίλησε για ένα Σαρωσπλαστείο που έκοζατο να άροίξη στην πόλη.

Όλοι στο χορό τον κίτταζαν με συμπληρητικό βλέμμα, και οι γορτες μου ήσαν εντυχιές με την σκέψη ότι θα τον έκαναν γαμπρό.

Για την φαμίλια τον δεν μ'ε έφακε καθόλον κορβέντα. Μα και μες με την ιδέα πως ή ζωή τον στο σπίτι τον θα ήταν μαυνοική, δεν τον ούσχησα ποτέ τίποτα.

Η μητέρα κ' εγώ άρχισαμε να πληρώνουμε ποτό ονγρά, σερβόν για όλα μας τα φρόνια, στην πόλη που ήμινε ο Έλιμο.

Μία μέρα, η μητέρα κ' εγώ πήραμε στην πόλη για μια οκά φρόνια.

Βγαίνοντας καθόλον από τον κρηματόοραφο, μπλεχτήκαμε στο πλήθος, όταν, εγώ, οταμάτησα απότομα.

Η μητέρα με κίτταζε τρομαγμένη, και με ούσχησε τί έγω, εγώ εξακολούθησα να κίτταζω κάποιον που περιούσε.

Τί έγεις, Μαίρη; Μ' ερώτησε.

Έξακολουθήσαμε το δρόμο μας. Η μητέρα μου με κίτταζε ύποπτα ο' όλο το δόμο.

Αν ήθελα, φρονιά, να της πώ ότι είχα δει τον Έλιμο με μία γυναίκα να όδωνε ένα χορτσιάκι με ένα μουσό !..

Ο Έλιμο δεν με είχε δει και έτσι δεν ήταν προκοιμαμένος για να δικαιολογή ή όταν έφθασε το βράδι. Εγώ, δεν ήξερα και'α-καλά ακόμη τί να κάσω.

Ο Έλιμο έφτασε σπίτι μας χαμογελαστός, και πρόσωπος, όπως πάντα. Εγώ τον κίτταζε και σκεπτόμουν : Μπορούσε ποτέ, αυτό το ύποπτο παλληκάρι, να θέλη να πω'ξη με μια άκαχη χορτασοπούλα ;

Μολταύτα το χαμόγελο του Έλιμο αυτή την ήμέρα ήταν βεβαίως. Φανόταν σαν να τον βαρύνε σε κάποια κοινή άγνοία.

Έλιμο, το ή ελα, Έλιμο, ποιά ήταν έκεινη ή γυναίκα και τίνος ήταν εκείνο το μουσό που έφερες σήμερα στο δρόμο ;

Ένας ξαφνικός φόβος τον κνηίριε. Τα χέλια τον άρχισαν να παίζον γενναία, γλώσσας και κίτταζε προς τα χοράφια, αποφεύγοντας το βλέμμα μου.

Τον κίτταζε καράματα.

Ένας ξαφνικός φόβος τον κνηίριε. Τα χέλια τον άρχισαν να παίζον γενναία, γλώσσας και κίτταζε προς τα χοράφια, αποφεύγοντας το βλέμμα μου.

Το ξέρι, είπε, το παιχνίδι τελείωσε... Πρόκει να εγκαταλείρω τον

μυζού μου παράδεισο... Κι' άρχισε στους λυγμούς.

Έπειτα συνέχισε :
— Ναι, θα σού τα πώ όλα. Η γυναίκα που είδες ήταν ή γυναίκα μου, όπως και το μουσό ήταν παιδί μου.

Ούτε κ' αυτή κοιόηει καμιά ονυπάθεια για μένα. Ποό δύο έτων έποχοσώθηκα να την παντρευτώ. Κι' άφομή ήταν το μουσό. Την λένε Έρτινι και είχε άδικαη να αισθανή άγάπη για μένα.

Με βαθειά οισαή έπληκοιόηρος κατόιν μεταξύ μας, για άοκητή όση. Είχε για οιστενιάσει έντελως. Αν έλεγα λέξι... Το κεφάλι μου γίόηξε...

— Δοιπόν, θα την δώ άπόρη και θα προσπαθήσω και πάλι να την πείσω, είτε ξαφνικά ο Έλιμο θυμοιόηος.

Υστερα σηκώθηξε, με φίλησε κ' έφηνε.

Η Κροισαή αυτή ήταν ή πιο θλιβρη ή μονότονη μέρα της ζωής μου. Αν πήρα στην εκκλησία, Κατέβηκα κοντά στο γνάκι και έπληοώηκα στα χόσια.

Τη έντετα το άπόγευμα μου έφρασε ένα γοάμμα από τον Έλιμο. Μοί'ραγε πώς μ' αγαπά και πώς ποέπει να ήχο εμπιστοσύνη σ' αυτόν.

Την Τρίτη το βράδι κίσιόηκα ρουσις στην κάμαρά μου έργασιοημένη που ή μητέρα μου δεν με είχε βαρύνσει μ' ερωτήσεις, για ότι μου ανήβανε. Κατά τα ξημερώματα με κατέλαξε ένας άγνοιόηος ύπαος.

Κατά τις δέκα γύρος ο πατέρας φέροντας την άλλιο-χοράφια του και μια έφημεσίδα. Την πήρα και άρχισα να διαβάζω.

«Μία μητέρα που κάηκε με το μωρό της στα χέρια !...»

Άρχισα να διαβάζω τις λεπτομέρειες της τραγωδίας αυτής.

Η δόσηνη αυτή μητέρα, έγραφε ή έφημεσίδα, άπληθωκόηη μέρα στις γλώσσες ενώ ο άνδρας της δούλενε, έκει κοντά, ο' ένα φορονο !... Έξαφα το βλέμμα μου έπασε από όνομα του άνδρος ; «Έλιμο Τομάς !... Τροσάηκα... Τι είχε συμβεί λοιπόν ; Η γυναίκα του Έλιμο είχε και'ε ταχώς !... Παρακάτω διάβασα πώς το μουσό είχε ούθει την τελευταία όσηνη.

Ο Έλιμο ήρθε σπίτι άργά αυτό το βράδι. Το'όδειζε πώς ήξερα τί συνέβη, μα αυτός δεν έλεγε λέξι. Ηταν χλωπός και φανόταν σαν να τον βαρύνε κάτι. Υστερα ον-νέηθε κάπως και μου έπροσέθηξε να με παντρευή το χορτσιόουτο...

Όταν έφηνε τον ανόδεμα ως την πόση. Χωρίς να μου πη λέξι μ' έοιρξε στην άγκαλιά του, με φίλησε κ' έφηνε... Έτορξα σοπισω τον τόν και το ήνθόουσα σ' αυτό :

— Έλιμο ο' έργο σουό θάμαι μητέρα !..

Με ξαναφίλησε κ' έφηνε λέγοντάς μου :
— Ηούχασε. Θα γίνης δική μου.

Την τετάρτη μέρα, κοντά το μεσημέρι, ένας άοιτηγός κήμος χί'ελην την πόση. Τον είδα από το παράηθρο και κατέβηκα και το ήνθου άμέσως.

— Το όνομά οας είχε Μαίρη. Νταίβς ; ούσηος άπότομα.

— Ναι, το άπάηηρα με φωνή οβρομένη. Κατάλαβα ότι θα ήταν κανένας άνακριτής, και ότι θα έτροκόηε για την ήπόηση του Έλιμο. Κι' αυτό ήταν το γοάμμα. Άρχισα μ' έξετάζω για τις ορσεις μου με τον Έλιμο. Το άπαντοίσα, χωρίς δνοκολία, με έλικαίνενα. Το ή ελα ότι κ' αν ήξερα. Φάνηξε ίκανοποιημένος μα ποιν φήγει μου έλε ότι θα ποεπε να παροισαστό στη δική !..

Στη δική ; Ποιά δική !... Τρομαγμένη έτρεξα κ' άγόρασα μία έφημεσίδα. Τη διάβασα μ' άγνοία και τα έμαθα όλα. Ο Έλιμο καθρο-ορειό ότι είχε κάψει την γυναίκα του. Εγώ, αν μάλιστα ότι το έκαμ αυτό έπληρασμένος από μένα, για να με πάη γυναίκα του !..

Το ποάμμα μαθετίηξε άμέσως ο' όλο το χορό. Στη γειτονία άρχισα να μ' άγοισκοκτάζου. Θέ μου, ποό έπέφερα !.. Ατή ή μητέρα μου ήταν άπότομα μαζί μου.

Τον Έλιμο τον είχα φρυλακίσει. Αν πήρα να τον δώ καθόλον στην φρυλακή. Αν έκανα βήμα από το σπίτι. Περίμενα πιά την μέρα της δικής. Κ' ή μέρα αυτή δεν άρχισε να φτάση. Πήρα στο δικαστήριο με τον

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Μιά Συριακή παροιμία λέει : «Ποτέ μὴ συμφωνῆς μετὸν γείτονα σου ὅταν κατηγορεῖ τὸ ἄλογό του, τὸ σκυλλί του ἢ τὴ γυναικία του, ἐκτός ἂν θέλῃς νὰ τὸν κάνῃς θανάσιμο ἐχθρό !»

— Μιά ἄλλη ἰσπανικὴ αὐτὴ λέει : «Ὅποιος πηγαίνει σὸ δικαστήριον πρέπει νὰ κουβαλᾷ μαζί του τρεῖς σάκκους : Ἐναν μὲ λεφτά, ἕναν μὲ... χαρτόσημα, κι ἕναν μὲ... ὑπομονή». Πόσους τέτοιους σάκκους, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δὲ θάπρεπε νὰ κουβαλᾷ μαζί του ὁποῖος ἔχει τὴν ἀτυχία νὰ μπλέξῃ μετὰ ἑλληνικά δικαστήρια ;

— Ἐνα ἐπιστημονικὸ ἀγγλικὸ περιοδικὸ ἀναφέρει τὸ ἐξῆς χαριτωμένο ἀνέκδοτο : Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, κάποιος ἀγγλικὸς μηχανικός, προσπαθώντας νὰ ἐξηγήσῃ τὴν εἰνε ἠλεκτρικὸς τηλεγράφος, ἔναν Πέρση δικοικητὴ πού δὲν μπορούσε νὰ τὸν ἐνοήσῃ τοῦ εἶπε : «Γόθασε πὼς ὑπάρχει ἕνα σκυλί τόσο μεγάλο πὸ ἢ μὲν οὐρὰ του νὰ εἶνε ἐδῶ, σὸ Τεχεράν, τὸ δὲ κεφάλι του σὸ Λοιδίον Ἐν τοῦ σφίξις ἀποδῶ τὴν οὐρὰ του θά... γαυγίσῃ ἐκεῖ !» «Ὡ ἀποκρίθηκε ὁ Πέρσης, τώρα τὸ κατάλαβα !»

— Καλλίτερο γιαιτρικὸ ἐναντίον τῶν ἐγκυματων εἶτε ἀπὸ τὴ φωτιά προέρχονται εἶτε ἀπὸ καφτὸ νερό, εἶτε τὸ αἷμμα τοῦ καμμένου μέρους τοῦ σώματος : με κοινὴ ξερὴ σόδα.

— Ἐνας ἀπὸ τοὺς μεγαλοπρεπεστέρους ναοὺς τῆς Βαυαρίας ἔχει κατασκευασθῆ ὁμοίως ἀποκλειστικῶς ἀπὸ... πεπιεσμένο χαρτί ! Χωρεῖ ἄνω τῶν 1000 ἀτόμων, ἢ ἐξωτερικῇ του δὲ πρόσφεις μοιάζει με μαρμάρην.

— Ἡ σωματεμπορία καθρηγῆθη στὴ Γαλλία τὸ 1779, σὸ Ἄννυβερν τὸ 1831 καὶ στὴν Πρωσσία τὸ 1810.

— Οἱ ἀρχαῖοι Πέρσαι συνήθιζαν νὰ ἔχουν πῖνω στὶς ὀροφές τῶν σπιτιῶν τους βωμόν : με ἀμμένη φωτιά. Γιὰτὸ καὶ τις κατεσκευάζαν ἐπιπέδους.

— Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα σ' αὐτὴ τὴν Ἑλλάδα ἰπῆρχα 22 μαντεῖα τοῦ Ἀπολλωνοῦ.

~~~~~
πατρία μου.

Εἶδα ἐκεῖ τὸν Ἐλμο με χριστοῦδας. Τὸ δικαστήριον ἦταν γερῆτο κόσμον. Ἡ δίκη διήρκεσε τρεῖς μῆνες. Τὸ δικαστήριον κατεῖχε τὴν μέσην τῶν Ἐλμο σὲ θάνατο ! Ἡ ἐκτέλεσις θὰ γινόταν μετὰ τρεῖς μῆνες... Μόλις ἄκουσα τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου λιποθύμησα. Μ' ἐβίβον ἀπὸ τὴν ἀθήουσα ἀνάσθητι. Ἐν ἐνάδεια ποτὶ πῦρ τὸν Ἐλμο. Κ' ἔστρεψα ἀπὸ λίγο χωρὶ ἡμῶν - ἄλλομορο ! - μὲτρετα !

Μόλις μῆρες ἀργότερα σ' δικαί μου θέλησαν νὰ με πατιέρον. Πόσο παράξενον σὰν ἄκουσα τὴν ἀπόφασιν τὸν. Ἐγὼ γονεῖζα ἐνὸς αἵλου : Ἀγαπῶσα ἀκόμα τὸν Ἐλμο παρὰ τὴν ἐγκλημά του. Ἀσπῆθηκα σενεπὸς σὸς γονεῖς μου ν' εἶναι μὴ τὴν δύναμιν. Ἐν ἤθελον νὰ πατιεντόν, ὄχι... Οἱ γονεῖς μου ἐπέκριναν, μὰ μοῦδωσαν ἀσπῆθόνος νὰ κατεῖχον τὸς ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀδείωσιν τὴ γονεῖ ! Πόσο ἐκλάρα τὴν ἡμέρα αὐτὴ ! Πῆγα ὁπόσο τὸ παιδί μου εἶναι ἀγαθὸν μου, μάρτυρα εἰς λέξες μου οἰκονομῆς κι' ἄφρα για πάντα τὸ πατρικὸ μου σπιτὶ !..

Οἱ δουτικιομένοι γέρονι γονεῖς μου ἐνόμισαν ὅτι ἡ κόρη τους, βροθιμένη γιὰ μὴ σιγῆν στὴν ἄμαρτι, θὰ παροῦσθον πῦρ στὴν ἀκούσια, ἀδιαφοροῦντας γιὰ τὰ ἐπιείκια ποῦ ἀφῆρε πῖσω της.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅμως πὼς κι' ἐγὼ ἢ ἴδια, ὅταν ἐξέτεινε πῖσω μου ἢ βρωσιὰ πόνη τοῦ χωρῆτικου σατιοῦ μου, πὸν δὲν θὰ τὸ ξαναβλέπω ποτὲ, δὲν εἶχα κανένα σκοπὸ, ὅτιν ἤξερα ποῦ θὰ διενθῆν τὰ κοιναμένα μου βήματα... Τὶ θὰ γινόντων ; Ποῦ θ' ἄκουμπῶσα τὸ κορμὸ μου κορμὸ ; Μὰ ὁ Θεὸς με βοήθησε...

... Τώρα βροζομακὴ κλεισμένη σ' αὐτὸ τὸ μοναστήριον. Ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἐργῶν μου καθυπόταν εἶνε πῦρ ἢ μόνον μου φρονιτῆ. Καὶ μόνον τὸ δειλὸν, ὅταν ὁ ἐσπερὸς ἔχει τελειώσει, περπατῶ ἄγρᾳ, σὸ ἐρημικὸ ποταμῆ τοῦ μοναστηριοῦ κι' ἀφῆρον τὴν ἀκέρῃ μου νὰ πλανέται σὸς περυσμένα, σὸν ἐρωτᾷ μου ἐκείτων, τῶν νεανικῶν μου χρόνον, ποῦ ἦταν γὰ μένα ἢ ζωὴ κι' ὁ θάνατος. Τότε, ἕνα δάκρον κελᾷ ἀπὸ τὰ μάτια μου !.. Ὡς τὸν τάγο μου θὰ με πεδνεῖ τὸ ἐρωτήριον αὐτό : Ποῦς ἦταν ὁ ἐσπερὸς τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐμφορᾶς ; Ὁ ἀνθρώπος ἐκείνος ποῦ ἐπειθὴ μ' ἀγάπησε, ἤθελε νὰ με γὰρῃ δική του, στέγῃ τὴν ζωὴν μὰς ἄλλης γυναικᾶς ; Ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη ποῦ εἶχε πιστέμῃ σὰ ἄλογον μου καὶ στὶς ἐποσχέσις του καὶ τοῦ ζήτησε νὰ γείνῃ δικὸς της χωρὶς νὰ ταρᾶσθον, ἢ ἐγὼ ποῦ ἀφῆρα νὰ μὴ ὁ ἀνθρώπος αὐτός στὴν ζωὴν μου, καὶ ποῦ τοῦ ἴδωσα ὅτι κι' ἂν εἶχα !..

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Δυὸ ἔξυπνες ἀπαντήσεις τοῦ Κικέρωνος. Ὁ Πάπας Λέων Ι' καὶ ὁ ἀλλημιστὴς. Ἐνα ἀνέκδοτο τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου. Ὁ Δάντης καὶ ὁ πρίγκηψ τῆς Βερώνας. Ὁ Ἑβραῖος καὶ ὁ χρυσὸς σταυρὸς κ.τ.λ.

Ὁ Πομπιλίος Κόττα αὐτοδιαφημιζόταν ὡς μέγας νομικός, χωρὶς νὰ ξερῇ γοῦ ἀπὸ νομικά. Κάποτε ἐκλήθη σὸ δικαστήριον ἀπὸ τὸν Κικέρωνα, γιὰ νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς σὲ μιὰν υπόθεση. Ὁ Κόττα ὅμως, μὴ θέλοντας νὰ φανῇ χρήσιμος σὸν μεγάλο του ἀντίπαλον, ὅταν ἦρθε ἡ σειρὰ του νὰ μιλήσῃ, προχώρησε πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐδήλωσε :

— Δὲν γνωρίζω τίποτα !
— Μὰ δὲν πρόκειται τώρα γιὰ νομικά... ἠρξάσθη νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ὁ Κικέρων, χρομογελόντας με εἰρωνία.

***

Κάποιος νέος κατηγορεῖτο ὅτι εἶχε δηλητηριάσει ἕνα συγγενὴ του δίδοντάς του νὰ φῆ διάφορα γλυκά. Ὁ Κικέρων ἐπετέθη με τέτοια εὐγλωττία καὶ δομῆματα ἐναντίον τοῦ δηλητηριαστοῦ ὥστε κατέστησε τὴν θέση του, ἐναντίον τοῦ δικαστηρίου χρομοκωτάτη. Ὁ κατηγορούμενος τότε, ἔξω φρενῶν, ἄρχισε νὰ τὸν βροῖ καὶ νὰ τὸν ἀπειλῇ.

— Ἐσπασε, φίλε μου ! τοῦ ἀπήντησε με ἡρεμία ὁ Κικέρων. Λέγε ὅτι θέλεις... Δὲν πειράζει... Προτιμῶ νὰ με τ ρ α τ ε ρ ν η σ... ἀπειλές, παρὰ γλυκά !

***

Ἐνας ἀλλημιστὴς, ποῦ διατείνεται ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει τὸν τρόπο νὰ κατασκευασθῇ χρυσόν, παρουσιάσθη γὰποτε σὸν Πάπα Λέοντα τὸν Ι', ἐξήτησε νὰ τοῦ δοθῇ κάποια ἀμοιβὴ γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν του αὐτῆ. Ὁ Πάπας τοῦ τὸ υπεσέθη καὶ τοῦ εἶπε νὰ ξαναπείρασθ ἄστερ' ἀπὸ δυὸ-τρεις μέρες. Ὁ Τσαρλατᾶνος μὰς ἔστρεψε τὰ χεῖρα του ἀπ' τὴν χαρὰ του, με τὴν βεβαιότητα πὼς ὁ Πάπας θὰ τοῦ εἶνε κανένα πολυτιμωτό δώρον. Φαντάζεσθε ὅμως τὴν ἀπογοητεύσιν ποῦ ὅταν, σὰν ξαναπῆγε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, ὁ Λέων Ι' τοῦ προσέφερε ἕνα... μεγάλο ἀδειο σάκκο λεγοντάς του συγχρόνως.

— Τὶ ἐκπλήττεσθε, φίλε μου... Ἀφοῦ ἐσῆρτες νὰ κατασκευάζετε μόνος σας χρυσάφι δὲν σας χροιάζετε παρὰ...μὰ σακκοῦλα...γὰ νὰ τὸ βάζετε μέσα !..

***

Ὁ Δάντης καταδικαζόμενος στὴν πατρίδα του ἀπὸ τοὺς διαφοροὺς ἐχθροὺς του, κατέφυγε στὴν Βερώνια. Ὁ ἄρχων ὅμως τῆς πόλεως αὐτῆς δὲν τὸν συμπάθησε διόλον. Ἐφθανε μάλιστα μεχρὸ τὸν σημειῖον νὰ δείχνῃ περισσοτέρα ἐκτίμησιν σὸν γελοιοποιοῦ του, παρὰ σὸν μεγάλο ἴταλο ποιητῆ.

Μὰ μερὰ ἕνας φίλος τοῦ Δάντη ἐσερῶσε τὴν ἐκπλήξιν του γιὰ τὸν περιορον αὐτὸν τρόπο συμπεριφορᾶς τοῦ πρίγκηπου.

— Μὰ αὐτὸ εἶνε πράγμα φυσικὸ, ἀπήντησεν ὁ Δάντης. Δὲν ἐσῆρτε ὅτι γὰρ ἄνθρωπος ἐκτιμᾷ καὶ συμπάθει τὸν ὁμοῖο του !..

***

Ἐνας ἀνθρώπος πολὺ κοινὸς καὶ ἀκαθάρτος συγχρόνως, ἐπῆγε γὰποτε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κορὰ ντὲ Κορνουέλ. Ἐβρνε ἐλάχιστα σὸ σαλόνι της καὶ κατὰ τὴν διάφορα τῆς ἐπισκέψεως του εἶπεν ἐλάχιστος λέξει :

— Ὅταν ἐφῆγε, κάποια φίλη τῆς οἰκοδοποῖνης τὴν ἐρώτησε :
— Ποῦς ἦταν αὐτός !..
— Ὁ καζομοῖρος... ἀπήντησεν ἡ κορὰ ντὲ Κορνουέλ. Εἶνε... ἕνας... πεθαμμένος !..
— Τὶ θέλεις νὰ πῆς ;
— Μὰ δὲν εἶδες, καθήμεν, ποῦ αἱ' ἐγὼς ! μεν δὲν εἶπε λέξιν καὶ αἱ' ἐτέρον ἀπέπνευε δυσωδιαν !..

***

Κάποιος χρυσοσοῦς Ἑβραῖος παρουσιάσθηκε γὰποτε στὴν Λόλη τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, γιὰ νὰ διαθέσῃ τὸ ἐμπόρεμά του. Ἐγὼς αἰλικὸς ἐσερῶσε ἕναν σταυρὸν καὶ ἐρώτησε πόσο κόστιζε. Ὁ Ἑβραῖος εἶπε μὴ ὑπεροχῆ τιμῆ.

— Τὶ λές καθήμεν ! τοῦ ἀπήντησε τότε ὁ αἰλικός. Γιὰ ἕνα τόσο δὸ σταυροῦλάκι ζητᾶς τέτοιο ποσό, σὺ ποῦ τό... προτιμῶ τοῦ. σοτᾶμ σταυρὸ ! τὸν ἔδοκας σὲ ἀδὸν τζάμπα, γὰ νὰ σταυρωθῶν τὸν Σοτήρα !..

***

Ὁ δικηγόρος Μτυρνὲ, θέλοντας γὰποτε νὰ πουλήσῃ ἕνα δυστροπο ἄλογο του ὡς τρομερῶ... πεπιθῆντο, τὸ καβαλλίεμα, γὰ νὰ ἐπιδειξῇ ἀκόμη καλλίτερα τὰ χαρίσματά του σὸν ὑποφιροῦν ἀγοραστή. Μὴ ἐξοφτάς ὅμως καλὴ ἱππασία, μετὸ πρῶτον τίναγμα τοῦ ἄλογου, βροῖθηκε ξαπλωμένος γάμο.

— Ἐ, φτωχέ μου Μτυρνὲ, τοῦ εἶπε τότε γελόντας ὁ παρ' ὀλίγον ἀγοραστής τοῦ ἄλογου, δὲν ἠελήσῃς καμιά ἄλλη φορὰ νὰ με ἐξαπατῆσῃς, μὴν ἀνεβραίνεις ἐπάνω σὲ ἄλογο. Προτιμῶ ν' ἀνεβραίνω στὴν ἔδρα τοῦ δικαστηρίου. Αὐτὴ τοῦλάχιστον δὲν... γλωττάει !..

Ὁ Μόνος